OSB-İMES
işçi bülteni
İşçi Bülteni Özel Sayı 352
EKİM 2008

Bölge işçilerine, sendikalara ve sendika temsilcilerine, demokratik kitle örgütlerine, siyasal parti ve devrimci kurumlara çağrımızdır…

2. Ümraniye İşçi Kurultayı'nı birlikte örgütleyelim!



"OSB-İMES İşçileri Derneği olarak gerçekleştirdiğimiz 3. Olağan Genel Kurulu'muzda aldığımız karar doğrultusunda tüm işçi sınıfını ilgilendiren sorunların çözümde bir adım olacak bölgesel bir işçi kurultayı yapmayı hedefliyoruz."

İşçi sınıfı son yılların en dağınık ve örgütsüz dönemlerinden birini yaşıyor. Yıllar önce mücadeleler sonucu kazanılan haklar birer birer gasp ediliyor. Ülkemizde 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra hız kazanan sosyal-ekonomik ve siyasal saldırılar devam ediyor. Sendikal örgütlenme önüne yasal ve fiili engeller, en ufak işçi eylemine bile devletin şiddetle karşılık vermesi, sosyal hakların gaspı (ikramiyeler, yakacak, çocuk vb. yardım paraları), sosyal yıkım saldırıları (4857 sayılı iş kanunu, emeklilik yaşının yükseltilmesi, sağlık ve eğitim gibi kamu hizmetlerinin piyasaya açılması, özelleştirmeler vb.), çalışma yaşamının esnekleştirilmesi (ücretsiz izinler, çalışma sürelerinin arttırılması, taşeronlaştırma, fazla ve mecburi mesailer), işten atmalar, düşük ücret, işyerlerindeki baskı ve anti-demokratik uygulamalar…

Kısacası işçi sınıfı dört bir taraftan kuşatılmış ve ücretli köleliği artık katmerleşmişken kapitalizm ilk dönemlerindeki vahşi sömürü koşullarını dayatmaya devam ediyor.

Tüm dünya bu vahşi sömürünün yol açtığı krizler ve halkları birbirine düşman eden gerici savaşlarla çalkalanıyor...

Bu yaşananlar karşısında işçi sınıfı ve emekçiler seyirci kalmıyor. Dünyanın birçok yerinde ciddi mücadeleler yükseliyor. Gerçekleştirilen her saldırıya mevcut örgütlülük düzeyi ile cevap verilmeye çalışılıyor. Sermayenin saldırılarına karşı sendikal örgütlenme eğilimi ve arayışı güçlenirken, grev ve direnişler, hak gasplarına karşı gerçekleştirilen kitlesel eylemler de büyüyüp yaygınlaşarak devam ediyor.

Tüm ülke için geçerli olan bu tablo Ümraniye

havzası için de geçerlidir. ’89 Bahar eylemlerinin kıvılcımı burada Netaş grevi ile çakılmıştı. Yine ’93’te Packart işçileri gerçekleştirdikleri fabrika işgali ile bölge işçilerinin direniş tarihine önemli bir deneyim bırakmışlardı. Son yıllarda da havzamızda Philips, Ünifil, Uno, Coca-Cola, Rozi, Autoliv, Stoeger Silah, G-U, Vi-Ko, Canovate gibi birçok fabrikada örgütlenme girişimleri yaşandı. Bunların bir bölümünde ise sermayenin örgütlenmeye yönelik saldırılarına karşı direnişler örgütlendi. Bölge işçi sınıfının yaşadığı bir diğer hareketlilik kaynağı ise örgütlenme arayışının yanı sıra ücretlerin ödenmemesi vb. nedenlerle yaşanan fiili mücadeleler oldu.

Bu çabaların bir kısmı “başarı”ya ulaşırken, büyük bir kısmı ise ne yazık ki yenilgi ile sonuçlandı. Elbette bu başarısızlığın nedenleriden biri örgütlenmenin önündeki yasal ve fiili engellerdir. Fakat en önemli neden ise bu mücadelelere yeterli düzeyde örgütlü bir hazırlıkla girilmemiş olmasıdır. Bugün yüreği ve beyni sınıf mücadelesine kilitlenen tüm öncü işçilerin ve sınıf örgütlerinin önündeki en temel görev, örgütlenmenin önündeki bu engelleri aşmak ve bu engelleri aşmanın yollarını bulmaktır.

OSB-İMES İşçileri Derneği olarak gerçekleştirdiğimiz 3. Olağan Genel Kurulu’muzda aldığımız karar doğrultusunda tüm işçi sınıfını ilgilendiren bu sorunların çözümde bir adım olacak bölgesel bir işçi kurultayı yapmayı hedefliyoruz. Kurultayın tartışmaya açık olmakla birlikte temel gündeminin ***“Örgütlenme önündeki engeller”*** olması gerektiğini düşünüyoruz. Bu çerçevede bugüne kadar kurultay gündemine ilişkin yaptığımız tartışmalarda çıkarttığımız temel başlıkları ise,

1) Sermayenin sosyal yıkım saldırıları ve örgütlenme önündeki engeller,

2) Sermayenin siyasal-ideolojik saldırıları ve örgütlenmeye etkileri,

3) Sendikal örgütlenme arayışı ve sendikal bürokrasi

4) Taban örgütlülüğü ve öncü işçilerin birliği konuları oluşturmaktadır.

Kurultayın işçi sınıfının yaşadığı sorunların çözümünde ve örgütlenme önündeki engellerin aşılmasında mütevazı bir adım olacağına, başarılı bir şekilde sonuçlanması için ise bir süreç olarak örgütlenmesi gerektiğine inanıyoruz. ***Sürecin fabrika-işletme temelinde yükselmesi, kolektif emeğe dayalı bir şekilde gündemini işçiler arasında tartışıp çözüm adımlarını atarak yol yürümesi ve tabii ki tüm örgütlenme süreci boyunca “söz, karar inisiyatif işçilerindir” temel bakışı ile örgütlemesi en temel başarı koşulu olacaktır.***

OSB-İMES İşçileri Derneği olarak tüm bölge işçilerini örgütlenmemizin önündeki engelleri aşabilmek, gerçek anlamda bir taban örgütlülüğü yaratabilmek için hazırlandığımız bu kurultay sürecinde yanımızda olmaya, 2. Ümraniye İşçi Kurultayı’nı birlikte örgütlemeye çağırıyoruz.

OSB-İMES’te örgütlü işçiler kazanacak!

OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ



Krizin faturası kapitalistlere!



Ekonomik kriz kelimesi, hiçbir emekçinin kafasında iyi anılar ya da çağrışımlar oluşturmaz. Son birkaç haftadır da kriz lafından geçilmiyor. Dünyanın en büyük ve en güçlü ekonomisi olarak kabul edilen ABD'nin en büyük şirketlerinden başlayarak, çorap söküğü gibi, diğer ülkelerin büyük şirketlerine yayılan çöküşler yaşanıyor. Çöküşlerden oluşan kayıp şimdilik 1 trilyon doları aşmış bulunuyor. Her bir devlet bu şirketleri bir taraftan kurtarmaya, bir taraftan krizin yayılmasının önüne geçmeye çalışıyorlar. Yakın bir zamanda Türkiye'de etkilerinin çok yönlü hissedileceği konusunda, herkes hemfikir. Birçok işçi yine bu kabus senaryolarından hareketle, krizlerin nelere mal olabileceğini düşünüyordur herhalde.

Ekonomide çoğumuzun bilmediği dengesizlikler meydana gelir, şirketler batar, önlemler alınır. Bizim hiçbir sorumluluğumuz olmadığı gibi faturanın büyük yükü bizlere ödettirilmeye çalışılır. Hiçbir sorumluluk kademesinde yokuz; şirketi yönetmiyoruz, devleti yönetmiyoruz, ekonomiyi yönetmiyoruz, hepsini toplarsak sistemi yönetmiyoruz. Tek yaptığımız çalışmak. Ama krizlerin ceremesini biz çekiyoruz. İşsizliğin kitleselleşmesi, ücretlerin düşmesi, hakların tırpanlanması, vergilerin çoğalması, yaşam kalitemizin düşürülmesi gibi… Her dönem yavaş yavaş hak gasplarını hayata geçirmeye çalıştıklarını, kriz dönemlerinde bir anda yaptıklarını-yapacaklarını düşündüğümüzde sonuç tam bir yıkım olarak karşımıza çıkıyor.

Krizlerin detayına az da olsa girdiğimizde, her yönünden kapitalizmin kör işleyiş yasalarıyla karşılaşırız. Bu sistemde her şey kâr için üretilir, toplumsal ihtiyaçlar için değil. Sermayenin kâr hırsı ya da büyüme dürtüsü, sistemin engellenemez, ket vurulamaz, her şeyi belirleyen yasasıdır. Bu işleyişin sonu kaçınılmaz olarak krizlere çıkar.

Krizler ilk olarak 1800'lü yılların başından itibaren döngüsel bir biçimde yaşanmaya başlamış ve beraberinde çalışanların büyük bedeller ödemesine neden olmuştur. Krizlerin üstesinden işçi emekçilerin elinde ne varsa alarak gelinmiş, bir dönem rahatlama yaşanmış ve ardından çat kapı yeni bir kriz gelmiştir. Bu günlere geldiğimizde artık bir kriz yönetiminin olduğunu söylemek yanlış olmaz. 1970'lerden bu yana yaşananlara baktığımıza, bahsedilen yönetim uzun zamandır yapılandırılmıştır. Ancak bu sistemin yapısal bir sorunu olan krizleri aşmak gibi bir yöntemi elinde yok.

Tıkanmanın veya krizin artık belli bir yoğunlaşma yaşadığını söyleyebiliriz. Emperyalist devletlerin hâkimiyet alanlarını genişletmek istemesi ile birbirleri arasındaki gerilimlerin artması, eğitimden sağlığa, ulaşımdan soluduğumuz havaya kadar, her şeyin paraya çevriliyor olması, gelişmiş Avrupa devletlerinde bile işçi haklarında ciddi gerilemelerin, aşınmaların yaşanması başlıca örneklerdir. Geri bıraktırılmış ve bağımlılaştırılmış ülkelerde ise emekçilere ödetilen fatura daha büyük oluyor. Hem kendi patronlarının hem de emperyalistlerin zararlarını karşılamak zorunda kaldıkları için, bu böyle.

2001 krizini çoğumuz iliklerimize kadar hissederiz hala. Yaşanan krizi aynı zamanda bir olanak gören patronlar sınıfı o dönem örgütlü olarak aldığı kararlar doğrultusunda kendi işyerlerinde ve ülke genelinde işçilere ciddi saldırılarda bulundu. Kârlarından başka şey düşünmeyen patronlar, 2 milyon işçiyi işten attılar. Ücret zamlarını %0 düzeylerinde tuttular. İşçilerin sahip olduğu birçok hakkı hem fiili hem de yasal olarak gasp ettiler. 10 kişinin yaptığı işi, 5 kişi yapar oldu. Aynı gemideyiz masalı ile krizin faturasını bize kestiler.

O dönem Türkiye'de işçi ve emekçiler, gerçekleşen hak gasplarına karşı birçok eylemlilik yapmış olmalarına rağmen, hala da çözümlenememiş taban örgütlülüğünden yoksunluk sorunu işin rengini değiştiriyordu. Sermayedarlar adımlarını bu koşullarda daha rahat atabiliyorlardı. Sorunun bu yönünü önümüze koyduğumuzda, birçok sorumlulukla yüz yüze olduğumuz görülecektir. Taban örgütlülüklerimizi inşa ederek çeşitli düzeylerde örgütlü birliğimizi sağladığımızda, korkma sırası patronlara gelecektir. O halde vakit yitirmeksizin omuz omuza verip kenetlenelim, krizin bedelini sahipleri ödesinler.

Krizin faturası kapitalistlere!

Metal iş kolunda toplu sözleşme görüşmeleri sürüyor…

Sen sustukça ihanet konuşacak!

Sendikalarımız ile metal patronlarının sendikası MESS arasındaki toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor. Görüşmeler ilerledikçe süreç daha da sertleşiyor. Kapalı kapılar ardında MESS'le görüşmelerini sürdüren Türk Metal çetesi görüşmelerin bilgisini bizlerden gizliyor. Toplusözleşme süreci takip edebildiğimiz tek kaynak Birleşik Metal Sendikası'nın TİS Bültenleri. Sermaye sınıfı ve işbirlikçileri, geleceğimizi ilgilendiren böylesi bir süreçte bir kez daha bizleri izleyici pozisyonunda tutmak istiyor.



Ağustos ayı içerisinde başlayan görüşmeler resmi olarak son günlerine yaklaşıyor. Bir buçuk ayı aşan süre içinde MESS ile sendikalarımız 4'er görüşme yaptı. BMİS'in yaptığı görüşmeler sonucunda sözleşmenin tıkanacağı noktaya yavaş yavaş geliniyor. Son yapılan görüşmede MESS, sosyal haklar ve çalışma sürelerine ilişkin yeni teklifi olduğunu belirtmiş, bu teklifini beşinci görüşmede sunacağını ifade etmişti. Altıncı görüşmede ise, eğer önemli bir gelişme olamazsa ücret maddeleri gündeme alınacak. Bu görüşmeler 7 ve 10 Ekim tarihlerinde yapılacak. Türk Metal'in görüşmelerinden ise yansıyan en ufak bir bilgi kırıntısı bile yok. İşyerlerimize geldiklerinde sınıf satıcısı Türk Metal görevlilerinin tek söylemi, *"Kriz var görmüyor musunuz? Hala çalıştığınıza dua edin!"* oluyor. Zaten MESS'in en temel talebi olan esnek üretimi kendi hazırladıkları taslağa koyan bu beyler, anlaşıldığı kadarıyla kriz bahanesine sarılarak sefalet zammını da bizim adımıza kabul edecekler. Gerçekleştirecekleri satışı da işte böyle, *"Kriz var, görmüyor musunuz!"* diyerek gerekçelendirecekler.

Zaten bu ihanetçi çetenin sahibi MESS de gelinen noktada kriz söylemini çok yoğun şekilde kullanmaya başladı. Sadece sözlü tehditler değil birçok fabrikada hemen bayram öncesinde kriz bahanesiyle işten çıkarmalar ve ücretsiz izin uygulamaları yaşandı. Ancak bu bahanelerin hiçbiri son yıllarda bizim sırtımızdan elde ettikleri kârları açıklamaya yetmiyor. Kriz bahanesine en çok sarılan fabrikaların başında gelen Ford'un sadece 2007 yılı kârı Ford işçilerinin 4 yıllık ücretine karşılık geliyor. Dolayısıyla onlar bir kez daha kriz sopasına sarılarak bizleri esnek üretime ve sefalet zammına razı etmeye çalışıyorlar.

Ancak bizler onların *"Aynı gemideyiz!"* masallarından çoktan bıktık bile. Her nasılsa aynı gemide olduğumuz, kârlarının arttığı dönemlerde değil de sadece kriz dönemlerinde akıllarına geliyor. Bizim yaptığımız üretimden payımızı vermeyenler sebebi biz olmadığımız bir krize bizi ortak etmeye çalışıyor. Ama bu masallara karnımız tok. Krizi yaratan biz değiliz, faturasını da biz ödemeyeceğiz, ödememeliyiz.

Bu faturayı ödememek ise ancak ve ancak sürece daha güçlü bir şekilde müdahil olmakla mümkündür. Bugün birçoğumuz sözleşme sürecinden umutsuz bir bekleyiş içindeyiz. Evet, ortaya çıkacak sonucu her birimiz fazlası ile merak ediyoruz, ancak istediğimiz gibi sonuçlanması için halen masaya yumruğumuzu vurmuş değiliz. Unutmayalım ki en iyi niyetli sendikacılar bile biz böyle tepkisiz kaldığımız sürece bizim hakkımızı savunamayacaktır. Hele hele Türk Metal gibi ihanetçi bir çetenin başrolde olduğu bir sözleşme sürecinde bu tamamıyla imkansız bir hal alacaktır.

Öyleyse yapmamız gereken, ihanetin sesini kesmek için kendi gür sesimizi yükseltmektir. Kendi geleceğimizi ilgilendiren böylesi bir süreçte doğrudan söz ve karar hakkını elimizde bulundurmaktır. Bunu yapmamızın en temel koşulu ise işyerlerimizde kuracağımız TİS ve grev komiteleri ile havzalarda sendika ayrımı gözetmeksizin ortak taleplerimiz uğruna vereceğimiz ortak mücadele olacaktır. Geleceğimiz kendi ellerimizdedir ve onu kazanmak için tek yapmamız gereken mücadele sahnesindeki yerimizi almamız, taleplerimiz uğruna vereceğimiz çetin bir kavgaya en güçlü şekilde hazırlanmamızdır.

Ya susup kaybedeceğiz, ya da mücadele edip kazanacağız!

Bir süredir metal fabrikası sahibi olan patronların üye oldukları sendika(MESS) ile bu fabrikalarda çalışan işçilerin üye oldukları işçi sendikaları arasında bir sözleşme pazarlığı yapılıyor. Toplu iş sözleşmesi(TİS) olan bu sözleşme ile çalışan işçilerin çalışma koşulları, ücret ve sosyal hakları belirleniyor. Kısacası işçilerin bundan sonra hangi koşullarda çalışacağı ve yaşayacakları belirleniyor.

Bu gün sözleşme pazarlığında artık tıkanma noktasına gelindi. Sözleşmenin başında patron sendikası bu dönem karlarını artırdıklarını söylüyor ve bunun için işçilere teşekkür eden açıklamalar yapıyordu. Fakat son zamanlarda Amerika'da baş gösteren ve dünyayı etkileyen krizi bahane ederek kendi istedikleri koşulları kabul ettirmeye ve kazanılan paradan işçilere pay vermemeye çalışıyorlar. Özellikle esnek çalışma koşullarını olmazsa olmaz şeklinde dayatarak tartışmaları tıkayan bir yol izliyorlar. Esnek çalışma koşullarıyla hayal ettikleri, işçileri tam olarak köle hale getirmektir. Esnek çalışmanın sözleşmeye girmesi demek; ne gün çalışacağımızı, haftada kaç saat çalışacağımızı, ay sonunda kaç para alacağımızı bilmemek demektir. İşte biz işçiler için, patronlar tarafından düşünülen koşullar bunlardır.

Peki hangimiz veya kaçımız bunlardan haberdarız?

Bizim fabrikanın patronu MESS'e üye olmayabilir. Fakat bu patron sendikasının aldığı kararları bizim fabrikanın patronu da uygulamaya çalışacak. Çünkü MESS bizim ülkede patronların bir numaralı sendikası. Patronların daha çok kazanması için, işçileri hangi koşullarda çalıştırmaları gerektiğini araştırıp bulan, patronlara sözleşmelerdeki maddeleri hazırlayan, kısacası patronlara çalışan bir kurum. Yani onlar aylar öncesinden hazırlanmaya başladılar. Bize dayatacakları maddeleri hazırladılar. Ve şu aralar bizim üye olduğumuz işçi sendikası (Birleşik Metal-İş) dahil diğer işçi sendikalarına bu koşulları kabul ettirmeye çalışıyorlar. Ve bunları çoğumuzdan habersiz bir şekilde yapıyorlar. Yani bizim hayatımızı bizden habersiz belirliyorlar. Bizim hangi koşullarda çalışacağımızı, kaç para alacağımızı, hangi sosyal hakları alacağımızı, kısacası hangi koşullarda yaşayacağımızı belirliyorlar. Her insanın olduğu gibi biz işçilerin de hayatımız belirlenirken söz söyleme, karar verme hakkımız var. İşte bu yüzden bizim şu anda yaşananlardan haberimiz olması gerekiyor. Bizim neler olduğunu takip etmemiz gerekiyor. Takip etmekle kalmayıp bu mücadeleye katılmamız, ne gerekiyorsa yapmamız gerekiyor. Sadece temsilcilerden, ayda yılda bir yüzünü gördüğümüz sendika yöneticilerden beklersek aldanırız, kaybederiz.

Bildiğimiz gibi kısa bir süre sonra bizde patronla sözleşme tartışmalarına başlayacağız. Ben kısa diyorum, çünkü şimdiden hazırlanmaya başlamazsak günü gelince bir şeyler yapmaya şansımız daha az olacak. Şimdiden hazırlanmaya başlarsak daha güçlü olur ve daha iyi bir sözleşme imzalarız. Patrona kolayca boyun eğmeyiz, sendikacıların satıcılığına izin vermeyiz.

Karar aşamalarına katılabilmek, bu aşamalarda söz söyleyebilmek için şimdiden TİS hazırlık komitelerini oluşturmalıyız. Diğer örgütlü metal fabrikalarındaki işçilerle irtibat haline geçmeliyiz. Bu süreci onlarla birlikte yürümeliyiz. Çünkü diğer fabrikalarla birlikte hareket edersek esnek çalışmayı durdurabiliriz, MESS'i engelleyebiliriz. Hayatımızı kendi ellerimizle belirleyebilmek için başka bir yolumuz yok. Başka türlü yine oyuna getirilir ve kandırılırız. Bunu yaratacak imkanlara sahibiz. Yapmamız gereken sadece kendimize olan güveni koruyup, bir an önce harekete geçmektir. Bu yolda tek hedefimiz kazanmak, silahımız ise grevdir. Bunu aklımızdan çıkarmayalım. Ya susup kaybedeceğiz, ya da mücadele edip kazanacağız.

G-U'dan bir işçi

ÜNSA'da işçi öğütme saltanatı devam ediyor!



Evet arkadaşlar, ÜNSA sanatını icra etmeye devam ediyor.

ÜNSA, çuval üretimi yaptığı için tekstil sektörüne giriyor. Çalışma koşullarının ağırlığına bakıldığında metalden bir farkı yok aslında. Bir de buna işverenin keyfi uygulamaları eklenince iş daha da ağırlaşıyor. Zorunlu 12 saat çalışma buna bir örnektir. Diğer bir uygulama ise istedikleri anda işten atmak için uyguladıkları üçkâğıtlar. Bizi işe alırken onlarca kâğıt imzalatıyorlar. Bunların içinde sözleşme de var, almadığımız halde aldı gösterilen işle ilgili teknik eğitim de… İş sağlığı (işçi sağlığı değil iş sağlığı) ve iş güvenliği ile ilgili bir yığın talimat da bu kağıtların arasında yer alıyor. Ama iş bu talimatları uygulamaya geldiğinde buna en çok engeli de yine yönetim çıkarıyor. Çünkü bu talimatlar göstermelik ve kâğıt üzerinde kalan talimatlar. Kağıt üzerinde kalmasa, en azından sömürüyü bir nebze kısıtlayabiliyor.

Fakat üretimin yavaşlamaması için kural filan tanımıyorlar. Bu kuralsız çalışmalar iş kazasına sebep olduğunda ise bu hemen işçinin dikkatsizliğine yıkılıyor. Buna geçtiğimiz 13–23 Eylül'de yaşanan iş kazalarını örnek verebiliriz. Bu iş kazalarından ilki taşeron olan kesim bölümündeki Hale Tekstil'de gerçekleşti. Kaza, arkadaşımızın sağ el başparmağının tırnak kısmına kadar kopmasıyla sonuçlandı. İkinci "kaza" ise çözgü bölümünde kopuk bağlarken arkadaşın sol elinin dirseğe kadar iki silindirin arasında sıkışmasıydı. Bu kaza arkadaşın elinin liflerinin kopması ve kolunun birçok yerinden kırılmasıyla sonuçlandı. Bu kazalar bile biz ÜNSA işçilerine çalışma koşullarımız hakkında bazı şeyler hatırlatıyor olmalı.

Bu kazalarda bize verilen değeri görebiliyoruz. İlk kazada arkadaş apar topar ***özel hastaneye*** götürülüyor. Buradaki özel kelimesi önem verildiği anlamına gelmesin. Tam tersine, olayı geçiştirmek ve SSK'ya yansıtmamak için anlaşmalı olan özel hastaneye götürülüyor. Bu arkadaş parmağının bir kısmını kaybetmesine rağmen 24 gün rapor veriliyor. Yani bir parmağın bedeli 24 gün istirahat.

Buradaki ikinci değer vermeme olayı ise ÜNSA patronunun taşeron da dâhil her işçisine dağıtması gereken, fakat sadece kendi kadrolu işçilerine dağıttığı "iş yeri iş güvenliği yönetmenliği"nde bulunan hükümlerin hiç uygulanmamasıdır.

Bu kitapçığın 34. maddesi *"koruyucusu olmayan makine kullanılmayacak"* diyor. Ama bu arkadaşın parmağının kopmasına sebep olan makine eski bir kolon makinesi. Bu makinede koruyucu namına hiçbir şey bulunmuyor. Madde 35 ise *"koruyucuyu etkisiz hale getirerek çalışmak yasaktır. Bu şekilde çalışma yapan personel, olacak tüm kazalardan sorumludur"* diyor. Ama kesimhanede çalışan her arkadaş iyi bilir ki bu kural, sadece ve sadece denetleme yapıldığı zaman uygulanan göstermelik bir kuraldır. İçeride bizler, bu koruyucuların işi yavaşlattığı için bilinçli bir şekilde söküldüğünü biliyoruz.

Çözgüdeki arkadaşın geçirdiği kaza sonrası işyeri iş sağlığı iş güvenliği uzmanı olan İsmail Cevdet Tansel adlı patron uşağı, arkadaşımızın kaza geçirdiği makineyi kontrol ederken *"Bu makinede kaza riski sıfır"* diyerek hiçbir koruyucu önlem aldırmıyor. Sonuç ortada. ***Kaza riski sıfır*** olan bir makinede işçi arkadaşımız neredeyse kolunu kaybedecek şekilde kaza yapabiliyor. Yine bu uzman bozuntusu olay sonrası oraya jandarma geldiğinde *"Bu yaşanan olayda bizim bir eksikliğimiz yok. Bu makinede kopuk bağlanırken, makine kapatılıp öyle bu işlem yapılıyor. Bu tamamen arkadaşın dikkatsizliği sonucu yaşanan tatsız bir kaza"* diyebiliyor. Bunu da o meşhur yönetmelik ve girişte bizlere imzalattıkları (uygulanmayan) talimatlara dayanarak söylüyor. Yani tam bir efendiye hizmet aşkı ile yapıyor bunları. Lakin kazın

ayağı hiç de göründüğü gibi değil.

Aslında operatör olmayan bir işçinin makinenin başında durması yasaktır. İkincisi ise bize verilen kitapçıkta kopuk bağlamayla ilgili hiçbir madde yok. Hoş, olan da uygulanmıyor ya... Ayrıca bu makine eski bir makine. Çekmesi gereken ip 8 bin metre olması gerekirken bu makinede 12 -13 bin metre ip çekilebiliyor. Özellikle bu makinede kopuk bağlama işlemi hiçbir zaman makine kapatılarak yapılmıyor.

Bununla ilgili bir olayı burada aktarırsam daha iyi anlaşır. Özcan arkadaş o gün o makinede çalışıyordu. Kopuk olunca makineyi kapatıp kopuğu almaya çalışınca Sinan usta *"Bu kadar yavaş çalışan bir makinede bile kopuğu makineyi kapatıp alacaksan burada çalışma"* diyerek, Özcan'ı açıktan tehdit edebiliyor. Arkadaş gerekli cevabı verince olay orada kapanmış gibi görünse de bir süre sonra arkadaş o meşhur "performans düşüklüğü" gerekçesiyle işten çıkarıldı. Bu bile o uzman bozuntusunun ne kadar samimi olduğunun en temel göstergesi.

Bu iki kaza ve son zamanlarda keyfi bir şekilde işten çıkarmalar göstermektedir ki ÜNSA işçi kıyımlarında becerisini sürdürmeye devam ediyor. Güya bizlerin hakkını korumak adına var olan sendikamız ve temsilcilerimiz ise seyretmeye.

Arkadaşlar, artık bu gidişe **'Dur!'** demenin zamanı gelmedi mi sizce? Patronun canımızı hiçe sayan uygulamalarına ve sendikacılarımızın uyuşukluğuna daha ne kadar sessiz kalacağız.

Şurası açık ki biz sesimizi çıkartmadığımız sürece bu devran böyle sürmeye devam edecek.

Eğer bu koşullarımızın değişmesi gerektiğini düşünüyor, insanca bir şekilde yaşamak ve çalışmak istiyorsak bunu ancak örgütlülüğümüzü koruyup güçlendirerek yapabiliriz. Haklarımızı ancak bizi savunduğunu söyleyip yaşadığımız bu olayları izlemekle yetinenlerden hesap sorarak, gerçek örgütlülüğümüzü yaratarak korumayabiliriz.

Bizim bizden başka dostumuz yok!

Arkadaşlar;

Bugün içinde bulunduğumuz durumdan kurtulmanın yollarını kendi içimizde tartışıp buna bir çözüm bulmanın yolunun geldiği vakittir. Yaşanan olaylar bize bunu dayatmaktadır.

Bütün bu yaşananları daha önce de yaşadık. Çok değil 4 yıl önce işten atılan işçi kardeşlerimizin zamanına gittiğimizde orada işten atılan kardeşlerimize destek sunmadık. Onların işten atılmasına içten direnç gösterip istediklerimizi yaptıramadık. Ama yavaş yavaş toparlanıp aleyhimize gelişen durumları lehimize çevirebiliriz. Birlikte hareket ederek gücümüzü arttırabiliriz.

12 saat burada ömrümüzü geçiriyoruz. Burada arkadaşlarımızla geçirdiğimiz vakti ailemizle geçirmiyoruz çoğu zaman. Dolayısıyla biz burada arkadaşız, kardeşiz. Bugün arkadaşlarımıza vereceğimiz destek yarın bize geri dönecektir. Bunu bilip bundan sonraki çalışmalarımıza artık bu şekilde yön vermeliyiz. Patron bize "Geleceğin olmasın, yarının olmasın, sefalet ücretiyle yaşa!" diyor. İşten attıkları arkadaşlarımız yönetim odasında "Neden işten atılıyoruz?" dediklerinde "Siz oradaki işçileri toplayıp buranın huzurunu bozduğunuz için!" diyorlar.

Başlı başına bu iftira bile patronun korkusunu gözler önüne seriyor. Patronun en büyük korkusu işçilerin birleşmesidir. Bunun olmaması için de elinden geldiğince o politikaları uyguluyor.

Şimdi fabrikada "çalışma süresini 8 saate indirmeye çalışıyorlar" söylentisi dolanıp duruyor. Bir de prim vereceğiz yalanlarıyla üretimi arttırmayı başardılar. Örnek olarak 500 tane yapılması gereken bir parçadan 1500'e çıkarma hesapları başarıya ulaştı. Dolayısıyla artık çalışma saatini düşürmesi kendi lehine olmaya başladı. İstediği adet zaten çıkıyor. Dolayısıyla sorumlu ve şeflerin yükseltilen ücretleriyle beraber boş oturarak yaptıkları mesailer patrona masraf olmaya başladı.

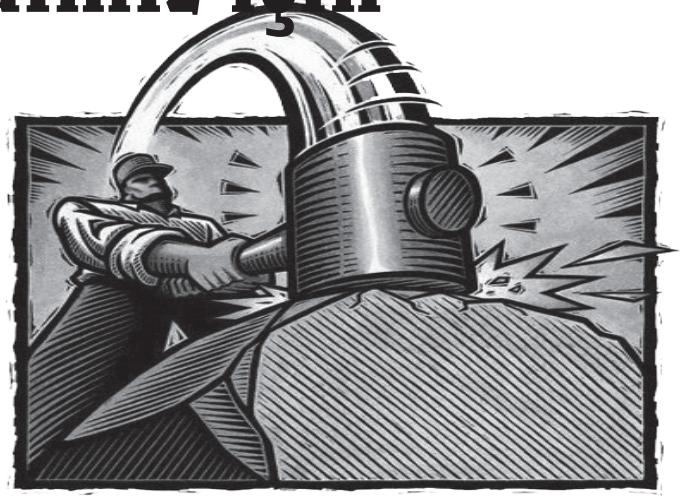
Üretimde hiçbir payları olmayan sorumlu ve şefler, mühendisler ve üretim müdürleri ve cümle yönetim bizim kazandırdığımız kârdan çok büyük pay alıyorlar. Bu pay patronun sömürü politikasını hayata geçirmek şartıyla veriliyor tabii ki.

Patronun sömürü politikalarını uyguluyorlar. Üniversiteyi patronun çantasını taşımak için okuyan bu insanlar patronun sisteminin bir parçası.

Bizim bizden başka dostumuz yok. El ele verip örgütlenip sendikalaşmalıyız. Ve bu kan emici patronun sömürü politikalarını boşa çıkarmalıyız. Örgütlenmeliyiz.

Sinter Metal'den bir işçi

Gücümüzü kendimiz için kullanalım!



Ben 10 yıldan beri çeşitli işyerlerinde işçi olarak çalışmaktayım. Her geçen gün çalışma koşullarımızın biraz daha kötüleştiği bu ortamda, ani ve acımasız bir şekilde özgürlüklerimizden ve hayatımızdan bir şeyler çalınmakta. Bunun adına da yasa, kural ya da yönetmelik deyip haklarımızı gasp etmektedirler. Nasıl yasa, nasıl kural, nasıl yönetmelikse, bizlerden alıyor patronlara, zenginlere veriyor…

Bu sistem ülkeyi yönetenlerden tutun da bürokrasiye, oradan bizlere kadar gelmekte. Çalışma arkadaşlarımız bile bu kuralları kabul etmekte, bunun için patronların, yönetenlerin yanında yer almaktadırlar.

Ne yazık ki kaderci bir toplumda yaşamaktayız. İnsanlar çaresiz olduklarını düşünüyor. Mücadele etmek yerine "Buna da şükür!" deyip bakakalıyorlar. Bizler emekçiler olarak birlikte hareket edemediğimizden, aynı kaderi paylaşmamıza rağmen, sorunlarımıza çare aramadan, gücümüzü sınamadan yerimizde sayıyoruz maalesef.

Oysa dünyayı baştanbaşa değiştiren, her şeyi üreten, güzellikleri, yenilikleri üreten, ortaya çıkaran bizler değil miyiz? Peki, bu güzelliklerden neden en az biz faydalanıyoruz diye düşünmüyor musunuz? Birileri sırtımızdan zengin olurken bizlere yaptıklarına karşı neden hesap soramıyoruz? Nedenler öyle çok ki saymakla bitmez. Hukuk nedir kaçımız okuyup araştırmasını yaptık. İş hukuku diye bir şeyler var bunun üzerine kafa yorduk mu?

Kaçımız birkaç roman okuyabildi? Kaçımız dünya gündeminden, ülke gündeminden haberdar? Ya da Türkiye'nin kaçta kaçı futbol fanatiği, magazin tutkunu, TV dizileri meraklısı? Bunları biraz düşününce neden yönetenler bizlere bunları yapabiliyor anlayabiliyoruz sanırım. Üzülerek söylemeliyim ki böyle giderse sonumuz daha da kötüleşecek. Elimizdekileri de alacaklar anlayamayacağız bile. Hızlarına yetişemeyeceğiz.

Zaman uyanış, direnişe geçme zamanıdır. Zaman birlikte olma, beraberlik zamanıdır. Gelin emekçi kardeşler bir yerlerden başlayalım. Gücümüzü başkaları için değil kendimiz için, özgürlüklerimiz için, düzenli bir hayat için kullanalım.

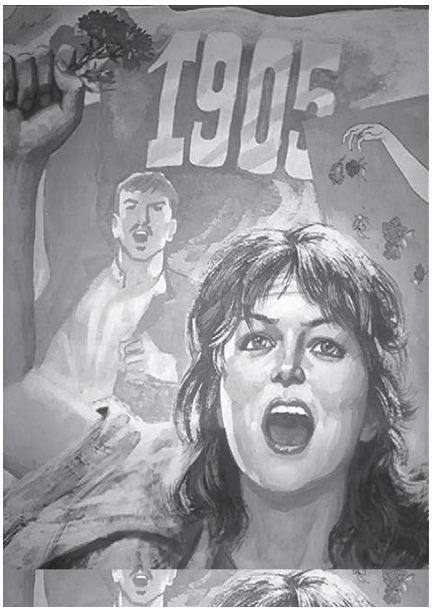
Dudullu OSB'den
Türk Metal üyesi bir işçi

İşçiye verilen değere bakın

Ben tekstilde çalışan bir işçiyim. İş başındayken çalışan bir bayan arkadaşım bir araba kazası olduğunu söyledi. Ben de ne olduğunu sordum, *"Nasıl yani!"* dedim. Eve giderken bindikleri servis arabasının frenleri tutmuyormuş. Kaç defa toplu olarak şikâyette bulunmuşlar. Ama tabii ki söylenen *"İlgileneceğiz, servisi 1-2 hafta idare edin, yenisini alacağız!"* Yani hep aynı kandırmacalar. Ve bir gün eve giderken öndeki arabanın dönmesi üzerine servis şoförü direksiyonu kırınca servisin koltuğu ve oturan arkadaş arabadan fırlamış. Sonra jandarmaya haber vermişler. Jandarma geldiğinde servisten düşen arkadaşa soruyorlar *"Şikayetçi misin?"* diye. O da *"Hayır!"* diyor. Diğerlerine sormuş, onlar da görmediklerini söylemişler. Eğer sakatlanan arkadaş şikayetçi olsaymış servis şoförünü hapse atarlar diye söylemişler. Yani bir işçinin ölmesi mi gerekiyor öyle bir arabanın değişmesi için? İşçiye verilen değere bakın.

Dudullu'dan bir tekstil işçisi

Kadın erkek elele örgütlü mücadeleye!



Günümüz koşullarıyla ne yazık ki bir kadın olarak bir türlü emeğimizin karşılığını alamıyoruz. Bir taraftan da emeğimiz, yaptığımız iş bir patron gözünde hep yok sayılır ya da az bulunur.

Yanı başımızdaki erkek sınıf kardeşlerimizle aynı işi yaptığımız halde kadın çalışanların emeği ikinci planda görülüyor ki aynı işi yaptığımız halde bile aynı ücretleri alamıyoruz. Bunun sebebi ise ne kadın çalışanlardır, ne de erkek çalışanlar. Bunun sebebi patronlar ve sermaye sınıfıdır. Yıllardır kadınları ikinci cins olarak gören sınıfsal ve cinsel olarak sömüren sermayenin ta kendisidir.

Ben de bir emekçi kadınım ve çalıştığım fabrikada erkek sınıf kardeşlerimizle aynı işi yaptığımız halde ayrı ücretlere tabi tutuluyoruz. Bunun yanı sıra sigorta primlerimiz asgari ücret üzerinden ödeniyor. Yetmiyor zorunlu mesailere bırakılıyoruz. Mesaiye kalmak istemeyene ise ister üç yıllık, ister beş yıllık çalışan olsun hiç fark etmiyor, *"Çık git!"* denilebiliyor. Onların gözünde bir işçinin hiçbir değeri yok.

Çünkü dışarıda daha ucuza çalıştırabilecekleri yüzlerce işsiz var. Bizler kadın ve erkek olarak birbirimizin yanında durmalıyız.

Çünkü onlar sömürürken kadın erkek ayırt etmeden hayatlarımızı ve geleceklerimizi sömürüyorlar. Onların keyfi uygulamalarına göre biz işçiler hayatlarımızı şekillendirmemeliyiz.

Canları istediklerinde işe alacaklar, istemediklerinde ise çıkartacaklar! Buna izin vermemeliyiz. Zorunlu mesailere bırakmalarına, ücret konusunda araya konulan uçurumlara bizlerden başkası engel olamaz. Kimsenin bu koşulları değiştirmesini bekleyemeyiz. Elbette bu tam bir hayal kırıklığı olur.

İşte bu yüzden de biz işçi ve emekçiler olarak kadın-erkek ayrımı yapmadan omuz omuza vererek bu asalak sermaye sınıfının karşısına çıkmalıyız. Üretimden gelen gücümüzü kullanarak onların karşısında tek yumruk olmalı, bilinçlenmeli ve yapacakları ya da yapmak istedikleri her türlü saldırıya karşı beraber hareket etmeliyiz.

Kadın erkek el ele örgütlü mücadeleye!
Yaşasın sınıf dayanışması!

OSB'den bir kadın işçi





Rant kavgasının peşinde koşan düzenbazlar…

Paylaşamadığınız kimin emeğidir?

Beyler;

Uykusuz geceler boyunca, üç kuruşa fazla mesailer boyunca ve koca bir ömür boyunca çalışarak biriktirdiğimiz zenginliği mi paylaşamıyorsunuz?

Yarı aç yarı tok yaşanan bir ömür boyunca, fabrikalarda, ter, kan ve gözyaşı dökerek biriktirdiğimiz zenginliği mi paylaşamıyorsunuz?

Üreten ve tüm zenginliği yaratan bizleriz! Emek ile ürettik ve üretiyoruz. Çocukluğumuzu, gençliğimizi bilmeden, uykuya doymadan, çocuklarımızın cıvıltısına doymadan, dostlarla içilen bir bardak çayın tadına doymadan, gündüz demeden, gece demeden, hastalık sağlık demeden, bayram, tatil demeden çalıştık ve çalışıyoruz beyler. Ellerimizle yarattık dünyanın tüm zenginliğini, yüzyıllardır ter döktük, kanımızı döktük beyler!

Bugün bizim çocuklarımız bir kat bayramlık için boynunu bükerken, envai çeşit yiyeceğin ismini, cismini televizyondan öğrenip, tadını bilmezken, fabrikalarda ilmek ilmek, emek emek biriktiriyoruz zenginliği.

Bugün, bu kış arifesi, kimimiz başını sokacak bir göz oda, kimimiz kirayı ödeyecek nafaka, kimimiz çocuklarını ısıtacak kömürün derdine düşmüşken, canımızı dişimize takıp çalışıyor, üretiyor, gün be gün artırıyoruz zenginliği.

Kimin emeği üstünde tepiniyorsunuz beyler? Kimin yarattığı zenginliği paylaşamıyorsunuz? Siz kimsiniz beyler? Kimin patronusunuz, kimin uşağısınız? Çocuklarımızın hakkı olan ekmeğin hırsızı, yarattığımız zenginliğin arsız talancısı, yüzümüze gülen, yemin billâh eden, sırtımızdan hançerleyen, işçi ve emekçi düşmanı hainlersiniz.

Recep Tayyip Erdoğan ve Aydın Doğan… AKP Hükümeti ve Doğan Şirketler Grubu. Daha düne kadar dosttular. Birisi parlamenter yolla halkı kandırma ve kandıramadığı yerde sindirme faaliyeti, diğeri her gün insanları zehirleyen gazete ve televizyonları ile aynı amaca hizmet etmekte, gül gibi geçinip gitmekteydiler. Hizmet ettikleri amaç; bizim emeğimizin sömürüsünü artırmak, böylece kendi haksız zenginlikleri ile birlikte tüm patronlar sınıfının zenginliğine zenginlik katmaktı. Birbirinin sırtını sıvazlayarak ve her gün bizi sırtımızdan bıçaklayarak ortaklıklarını devam ettiriyorlardı. *"Durmak yok, yola devam"* diyerek utanmazca bizimle alay etmeye cüret ediyorlardı. Yollarına taş koyan kendi çıkar kavgaları oldu. Emek hırsızlarının çıkarları çatışmaya başladı. AKP Hükümeti, kendisine daha yakın olan dinci sermaye gruplarını kayırmak isterken, eski dost Aydın Doğan'ı kızdırdı. Mersin'de rafineri kurmak isteyen Aydın Doğan, bu emeline ulaşamadı. Erdoğan, Aydın Doğan'a Mersin rafinerisi için, *"Bizim Çalık'a söz verdim"* dedi. Böylece kavga kıyamet başladı. Birbirlerinin yolsuzluklarını, hırsızlıklarını ortaya dökmeye, birbirlerine şantaj yapmaya başladılar. Bu da yetmedi. CHP'liler ve AKP'liler birbirlerinin bugüne kadar hasıraltı ettikleri pisliklerini birer birer ortaya sermeye başladılar. Her birinin kirli çamaşırları ortaya dökülmeye hala devam ediyor. Elbette ki ortaya dökülenler, yapılanların sadece küçük bir parçası.

Neyse ki bu kadarı bile bizlere, hepsinin de yolsuzlukta, vurgunculukta, işçi ve emekçi düşmanlığında birbirlerinden farkı olmadığını göstermek için yeterli.

Yalnız başına bir işçi; bütün bu olup biteni, yine onların televizyonlarından izleyecek, onların gazetelerinden okuyacak ve yine emeğinin onların çıkarları için sömürülmesine razı olacak kadar güçsüzdür. ***Örgütlü işçiler ise;*** *"Beyler, kimin emeği üstünde tepiniyorsunuz?"* diyecek ve bu soygun düzenine son verebilecek güce sahiptir.

Patronlar sınıfına söyleyecek tek sözümüz olmalıdır:

Sınıfa Karşı Sınıf!

Düzene Karşı Devrim!

Kapitalizme Karşı Sosyalizm!

Kölelik yasası SSGSS yürürlüğe girdi!

Sermaye hükümeti 2 Ekim'den itibaren Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasasını uygulamaya başladı. Peki, biz işçi ve emekçiler nelerle karışılacağız?

1) Bugünün şartlarında bizlerin geçimine yetmeyen emeklilik maaşı daha da düşecek.

2) Ev dışında çalıştığımız ve hiçbir gelirimizin olmadığı durumlarda, ya her ay prim ve tedavi ücretlerinin en az %20'sini ödeyeceğiz ya da sigortasız yaşayıp tedavi, ilaç, ameliyat, yatak vb. ücretlerinin tamamını ödeyeceğiz.

3) Sigortalı olarak çalışan eşimiz 1800 gün prim ödemeden ölmüş ise biz ve çocuklarımız başımızın çaresine bakacağız.

4) Ölen eşimiz 1800 günden fazla ödemiş ise sefalet ücretinin %50'siyle geçineceğiz.

5) Asgari ücretle çalışırsak hasta olmayacağız ya da hastayken dişimizi sıkacağız. Tabii sıkacak dişlerimiz kalırsa. Çünkü yasanın buyurduğuna göre hastaneye gitmek, tedavi olmak, cüret edip ilaç almak en basit hastalıkta bile 1 aylık mutfak masrafımızı gözden çıkartmak demektir.

6) Çocuğumuz havale geçirdiğinde paramız yoksa hastane kapısından geri çevrileyeceğiz.

7) Yıllardır ödediğimiz primlerle çocuğumuzu tedavi ettiremeyeceğiz.

8) Artık sağlık ocaklarında tedavi ve aşıları yaptıramayacağız. Sürekli kullandığımız ilaçları eczaneye yazdıramayacağız. Danışmanlık hizmetleri alamayacağız. Hepatit, verem, çocuk felci gibi tedavisi kolay olan hastalıklar nedeni ile çocuklarımızın sağlıklarını, hatta yaşamlarını yitirmelerine bile göz yumulacak.

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu olarak tüm erkek ve kadın işçileri sosyal yıkım saldırılarına karşı çıkmaya, haklarımıza sahip çıkmaya çağırıyoruz. Sermayenin oyununa gelmeden bir kez daha emeğin hak mücadelesini yükseltmeye davet ediyoruz. Kazanılmış haklarımızın gaspına izin vermeyelim.

OSİMDER Kadın İşçi Komisyonu



OSİM-DER

OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ

Y. Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3
(MODOKO Camii arkası) ÜMRANİYE
TEL: 0 (216) 540 35 80 e-mail: osimder@yahoo.com



Açlık
Savaş
Faşizm

İŞTE KAPİTALİZM!

KAPİTALİST SİSTEM PİRAMİDİ

İşçi Bülteni Özel Sayı: 352 * Fiyatı: 25 YKr * Ekim 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ *
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel: 0 (212) 621 74 52 *
Baskı: Özdemir Mat. * Adres: Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 242 Topkapı/İST * Tel: 0 (212) 577 54 92